

ת"פ 24991/03/17 - מדינת ישראל נגד י.ו.

בית משפט השלום בקריית גת

17 אפריל 2019

ת"פ 24991-03-17 מדינת ישראל נ' י.ו.

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נ ג ד

י.ו.

ע"י ב"כ עו"ד אבשלום גיספן - נוכח

המאשימה

הנאשם

מתורגמנית לשפה הרוסית, הגב' יוליה מרציאנו.

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררו הנאשם והמתלוננת שהיו נשואים זה לזה יחד עם שני ילדיהם המשותפים תחת קורת גג אחת באשדוד.
2. עוד נטען, כי במועדים הרלוונטיים, ניטש ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת מקימת קשר עם גבר אחר (להלן: "ג"). וכך, באחד הוויכוחים שהתגלעו בין השניים, טען הנאשם בפני המתלוננת כי היא מקיימת קשר רומנטי עם ג', תוך שהמתלוננת אישרה את דבריו אלו של הנאשם.
3. ביום 01.03.2017, בסמוך לשעה 22:00 בבית, במהלך ויכוח בין הנאשם למתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר על פניה ודחף אותה לתוך חדר השירותים.
4. בהמשך לכך, ובסמוך לשעה 01:30 בבית, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בחולצתה, גרר אותה ממיטתה דרך הסלון לכיוון המרפסת, והצמידה למעקה מרפסת הבית הנמצא בקומה ה-16. המתלוננת אחזה בחוזקה במעקה המרפסת, תוך שהנאשם מאיים עליה באומרו לה: "על התנהגות כמו שלך סוקלים נשים באבנים או שאפשר לזרוק אותך מקומה 16 אולי תעשי את זה לבד". המתלוננת אשר פחדה אמרה לנאשם כי הוא אדם מפחיד וביקשה שיעזוב אותה.
5. במעשיו המתוארים לעיל, גרם הנאשם למתלוננת חבלה של ממש בדמות אודם ונפיחות בלחי ימין ושריטה אדומה מתחת לעין ימין.
6. עוד נטען, כי במעמד המתואר, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופו של ג' בכך שסימן לה עם אצבעו להתקרב אליו, ומשזו עשתה כדבריו, אמר לה הנאשם: "אני אהרוג אותך". בסמוך לכך התקשרה המתלוננת למשטרה והזעיקה למקום.
7. הנאשם הודה בכל המיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **תקיפה סתם של בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; ו**איומים** (2 עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
8. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהוצהר על ידי המאשימה כי היא תעמוד על הותרת ההרשעה על כנה.
9. בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים ובסופם, המליץ שירות המבחן להורות על ביטול ההרשעה ועל השתתפות עונש בדמות צו של"צ וצו מבחן. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את

כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתייחס בהמשך.
10. **מחווות הדעת שהוגשה מטעם הממונה על עבודות השירות שהוגשה ביום 10.04.2019**, עולה כי הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות עם מגבלות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

11. באת כוח המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו; ועתרה לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר. כמו כן, הלה הפנתה לאמור בתסקירי שירות המבחן מהם עולה כי הנאשם אינו מקבל אחריות מלאה על מעשיו; היותו של הנאשם מצוי בשלב ראשוני לטיפול ומונע ממניעים חיצוניים; ולהערכתו של שירות המבחן, לפיה עודנו נשקף מהנאשם סיכון להישנות עבירות. משכך, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף הגבוה של המתחם הנטען, לצד מאסר מותנה, קנס, חתימה על התחייבות ופיצוי למתלוננת.
12. ההגנה חלקה על מתחם העונש אותו הציגה המאשימה וטענה כי על המתחם לנוע בין הימנעות מהרשעה לבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, ובמקרים החמורים עד מספר חודשי מאסר מאחורי סורג ובריא. בהמשך לכך, עתרה ההגנה להורות על ביטול ההרשעה ומיקדה את טיעוניה, בנסיבות חייו של הנאשם, בעברו הפלילי הנקי, בעובדה כי הלה שיתף פעולה בהליך הטיפול, שהה במעצר בית במשך תקופה ארוכה וכי הרשעה עלולה לפגוע בתעסוקתו. לחילופין נטען כי היה ובית המשפט יקבל את המתחם אותו הציגה המאשימה אזי יש לחרוג הימנו לקולא בשל שיקולי שיקום.
13. הנאשם אשר ניצל את "זכות המילה האחרונה", הביע חרטה וקיבל אחריות על מעשיו, וביקש מבית המשפט להתחשב בו ולאפשר לו להתחיל את חייו מחדש. עוד ביקש הנאשם כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתו שכן היה ויורשע לא יוכל להמשיך בעיסוקו במתן שירותי חיפוי אלומיניום למפעלים שקשורים לצה"ל.

דין והכרעה

14. מאחר שאין חולק על כך שכלל מעשיו של הנאשם מהווים "אירוע אחד", ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם את המעשים, ולאחר מכן אבחן אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם האמור או שמא יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך גדריו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

15. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
16. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשי התקיפה של הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבותר בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעברין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין ועל העמדתם של העבריינים לדין. כך גם, אודות החומרה הטמונה בעבירות שמבוצעות בתוך התא המשפחתי, אף ניתן ללמוד מעצם כך שהמחוקק מצא לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שאלו מבוצעות כלפי בנות זוג (ר' בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל,

(11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012).

17. בעצם ביצוע **עבירות האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). גם חומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשוו: כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל, (20.08.2009)).

18. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות הפיזית אשר הופעלה מצדו של הנאשם וטיבם של מעשי האיום - סבורתני כי במקרה הנדון מצויה **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** ברף שאיננו נמוך כל עיקר.

19. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** נתתי דעתי לאופייה של האלימות הפיזית שהופעלה מצדו של הנאשם, ובולטים בחומרתם מעשיו של הנאשם עת סטר על פניה של המתלוננת; דחף אותה לתוך חדר השירותים; ובהמשך, גרר את המתלוננת ממיטתה לעבר המרפסת, בעודו אוחז בחולצתה ומצמידה למעקה מרפסת הבית בקומה ה-16. ואף ייאמר כי למעשה אחרון זה נלווה ממד מסוים של השפלה וביזוי. בנוסף, יש לשקול לחומרה את טיבם של מעשי האיום, כאשר בשני המקרים עסקין באיום מפורש לפגוע בחייהם של המתלוננת וג', ובייחוד יש לראות בחומרה את העובדה שבאחת ההזדמנויות, איים הנאשם על המתלוננת בשעה שזו אחזה בחוזקה במעקה המרפסת לאחר שהלה הצמידה למעקה, מה שמטבע הדברים הגביר והעצים את האימה והחשש שניטעו במתלוננת.

20. לצד אלה ומבלי להקל ראש בדברים, נתתי דעתי לכך שבמנעד החומרה של החבלות שיכולות להיכנס לגדרי המונח "חבלה של ממש", כמשמעותו בחוק העונשין - מצויות אלה שנגרמו למתלוננת ברף שאיננו גבוה במיוחד. אם כי, במקרה הנדון אין להתעלם גם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי דחיפת המתלוננת, הסטירה בפניה, האחיזה בחולצתה וגרירתה לכיוון המרפסת תוך הצמדתה למעקה המרפסת בקומה ה-16, עלולים היו לגרום לה נזקים גופניים חמורים מאלו שנגרמו בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, למעשים אלו לא קדמו כל התגרות או קנטור מצדה של המתלוננת. כמו כן, כפי המתואר בכתב האישום, הנאשם תקף את המתלוננת ואיים עליה וזאת לאחר שבאחד הוויכוחים שנתגלעו ביניהם האחרונה אישרה את דבריו של הנאשם לפיהם, אכן היא מקיימת קשר רומנטי עם ג'. והרי שבכך, ביטא הנאשם תפיסה רכושנית כלפי המתלוננת, ושלא לומר פטריארכלית, ואת זאת כמובן, יש לשקול לחומרה.

21. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, ייאמר כי מטבע הדברים, לא ניתן למצוא בפסיקה מקרה שהינו זהה בדיוק למקרה שנדון בפניי. שכן, גם כשמעיינים בפסקי הדין שבהם נדונו מעשי אלימות שבוצעו בעיקר כלפי בני משפחה, לעולם יש שוני במספר העבירות שבוצעו, במשך הזמן שעל פניו הן נפרשו, בחומרת האלימות הפיזית שהופעלה, בחומרת החבלות שנגרמו, בחומרת האיומים שהושמעו, וכיוצא באלה. והרי שבכל הפרמטרים שצוינו לעיל, יש כדי להשליך ולהשפיע על מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה. ועדיין, ייאמר ולו על דרך ההיקש, כי במקרים דומים למקרה שבפניי (והכוונה לשילוב של עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם ואיומים, אשר בוצעו במסגרת התא המשפחתי), הושתו על הנאשמים השונים עונשים הנעים על פני מנעד רחב - החל מענישה צופה פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו, עובר בעונשי מאסר למשך מספר חודשים לריצוי בעבודות שירות, וכלה בעונשי מאסר ארוכים יותר, שבשים לב לאורכם אינם ניתנים לריצוי בעבודות שירות.

22. כאמור זה עתה, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם,

משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; קבלת אחריות והכאה על חטא; השתתפות בהליכים טיפוליים; גילם; וכיוצא באלה.

23. כדוגמא למנעד הענישה הרחב שלעיל, ראו: עפ"ג (מחוזי מרכז) 15569-12-15 **מדינת ישראל נ' נגאוקר**, (29.03.2016); טרם פורסם במאגרים המשפטיים; עפ"ג (מחוזי מרכז) 36583-05-15 **קפלון נ' מדינת ישראל**, (17.11.2015); טרם פורסם במאגרים המשפטיים; ת"פ (שלום רמלה) 58560-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (09.06.2010); ת"פ (שלום רמלה) 6064-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (20.07.2015); ת"פ (שלום רחובות) 22380-02-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (04.03.2015); ת"פ (שלום ירושלים) 21995-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (20.10.2014); ת"פ (שלום טבריה) 52827-02-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (24.02.2015).
24. כאן אציין, כי לא התעלמתי מהפסיקה שהוגשה לעיוני מטעם הצדדים, כאשר נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לקולא או לחומרא מהמנעד שהוצג לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, שממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
25. כללם של דברים, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כמפורט לעיל - ובייחוד לנוכח **שילובן והצטברותן** של העבירות, והנסיבות שנלוו אליהן - מצאתי לקבל את מתחם העונש לו עתרה המאשימה. אשר על כן, הריני קובעת כי **מתחם העונש במקרה הנדון ינוע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל**.
26. בשוליה של נקודה זו, אציין כי לא אוכל לקבל את טענת ההגנה, לפיה מתחם העונש ההולם במקרה הנדון צריך לנוע בין אי הרשעה לבין מאסר אשר יכול וירוצה בעבודות שירות. בהתייחס לרף התחתון הנטען, יש לומר כי אך ורק במקרים חריגים ימנע בית המשפט מהרשעתו של נאשם שנמצא אשם בביצוע עבירה. קבלת עמדתו של הסנגור, תביא לידי כך שנאשמים בביצוע עבירות אלימות בתוך המשפחה ואשר נמצא כי בעניינם יש לגזור עונש ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, יסיימו את עניינם כמעט באופן אוטומטי ללא הרשעה. בעצם כך, הלכה למעשה, יהפוך החריג לכלל, וזאת בניגוד להלכה הנוהגת בשאלת אי ההרשעה.
27. עוד מצאתי להעיר בכל הנוגע לפסיקה אליה הפנתה ההגנה בטיעוניה כי אין במקרים שבהם הושתו על נאשמים עונשים במסגרת הסדרים "סגורים" כדי להעיד אודות מדיניות הענישה. בפרט הדברים אמורים כאשר לא מובן מגזר הדין ומפרוטוקול הדיון מה היו טעמיהם של הצדדים להגיע להסדר הטיעון שגובש. לצד האמור, חשוב לציין כי כמובן שפתוחה דרכם של הצדדים להגיש כל פסיקה שהם חפצים בה, וממילא בית המשפט יבחן כל מקרה לגופו ואת המשקל שראוי להעניק לכל פסק דין שמוגש לעיונו.

ד. שאלת ההרשעה

28. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ר' בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים:

- האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (ר' לעניין זה: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לוין ב**פרשת כתב** ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).
29. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה **אינו** נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם אינו נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?
30. ראשית, סבורתני כי בנסיבותיו של המקרה הנדון לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ברי כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובהחלט ייתכן כי יהיו מקרים בהם יהיה זה מוצדק להימנע מהרשעתו של נאשם שהואשם בעבירות זהות או דומות לאלה שביצע הנאשם. אולם כאמור, כל מקרה צריך להיבחן לנוכח נסיבותיו הספציפיות ואת מירב המשקל בעניין זה יש לתת לא "כותרות" של סעיפי האישום, אלא למעשים גופם.
31. במקרה הנדון, מצאתי כי לנוכח חומרת מעשיו של הנאשם, ובוודאי מקום בו לא מדובר במעידה חד פעמית שלו, כאשר הוא תקף את המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות (כשבאחת מהן - סטר בפניה של המתלוננת ודחף אותה לתוך חדר השירותים, ובשנייה - אחז בחולצתה, גרר אותה ממיטתה דרך הסלון לכיוון המרפסת, והצמידה למעקה מרפסת הבית בקומה ה-16), ובנוסף לכך איים בשתי הזדמנויות שונות בפגיעה קונקרטית בחייהם של המתלוננת ושל ג' - לא ניתן להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ביטול הרשעתו של הנאשם עלולה לשלוח לו ולציבור כולו מסר מוטעה של סלחנות, ויפים לעניין זה, דבריה של כב' סגנית הנשיא (כתוארה אז) ר' יפה-כ"ץ בע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 **מדינת ישראל נ' פנחס דדון**, (20.09.2015):
- "חשיבות השמירה על ערך השוויון בפני החוק, שמשמעותו, בין היתר, כי מי שעבר עבירה יורשע בגינה ורק במקרה חריג שבחריגים יימנע ביהמ"ש מהרשעתו, מקבלת משנה משקל כאשר מדובר בעבירות אלימות שבוצעו בתוך המסגרת המשפחתית... להבנתי, ישנה חשיבות רבה דווקא בהרשעה בעבירות שעניינן אלימות במשפחה, נוכח הפיכתן של עבירות אלה למכת מדינה ונוכח הסכנה האורבת לנשים ולילדים בין כותלי ביתם מהמכים אותם, באותו מקום שאמור להיות להם למגן, ומאותם אנשים שאמורים להגן עליהם. לעצם ההרשעה כוח משל עצמו, בין ככתם שיוטל על מבצע העבירה ובין ככלי הרתעתי המופנה גם כלפי אחרים, לבל יבצעו עבירות כגון אלה".**
32. בענייננו, לא שוכנעתי שיש מקום להתחשבות כה מיוחדת של בית המשפט בנאשם, עד כדי ביטול הרשעתו בדין. אדרבא - מקום בו הנאשם לא הקפיד עד תום לשתף פעולה בפן הטיפולי עם שירות המבחן - סבורתני כי נדרש גם נדרש כי יוטל עליו אותו כתם פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי הנוהגים באלימות, בין אם פיזית ובין אם מילולית, כלפי בנות זוגם. בהיעדר מיצוי ההליך הטיפולי, יש לקוות כי ידיעה זו היא שתרתיעו מלשוב ולבצע עבירות אלימות כנגד המתלוננת, או בכלל.
33. התנאי לפיו הימנעות מהרשעתו של הנאשם לא תביא לפגיעה מהותית בשיקולי ענישה אחרים, הינו למעשה תנאי שבלעדיו אין, ולכן די באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם לביטול הרשעתו. יחד עם זאת, לא אעצור הילוכי בנקודה זו, ואציין כי אף לא הוכח בפניי שהותרת הרשעתו של הנאשם על כנה תביא לפגיעה **ממשית** בתעסוקתו או בשיקומו, ואסביר.
34. הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשעה תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בתעסוקתו או בשיקומו. כך, הנאשם **לא הציג ולו בדל ראיה** שיהיה בה כדי ללמד על כך שתעסוקתו או פרנסתו עלולות להיפגע בצורה משמעותית וקונקרטית אם יורשע בדינו. כל שנטען בעניין זה, וכעולה מהמסמך שהוצג בפני

ושנרשם על ידי מר יובל בן הר, מנכ"ל חב' "מידד פתרונות בניה בע"מ" (2/נ) הוא שהחברה עוסקת **בין היתר** בביצוע עבודות חיפוי אלומיניום עבור קבלנים ויזמים **גם** במוסדות ביטחוניים וכי כניסה למוסדות אלה דורשת רישום פלילי נקי מהרשעות. עוד עולה מהמכתב כי הנאשם ואחיו מבצעים עבור החברה חיפויים במסגרת פרויקטים שונים ובהם **גם** למוסדות ביטחוניים. ובכל הכבוד הראוי, מהמכתב לא עולה כלל ועיקר כי עבודתו של הנאשם תופסק אם יורשע בדינו ובהחלט יתכן כי הנאשם יוכל להמשיך ולספק לחברה שירותים **למוסדות לא ביטחוניים** שאינם דורשים רישום פלילי נקי מהרשעות (מה עוד שבעולה מהאמור בתסקירי שירות המבחן הנאשם ואחיו הנם **קבלני משנה עצמאיים** העוסקים בעבודות חיפוי אלומיניום לבניין כך שברי כי הנאשם יוכל להמשיך לעסוק בעיסוקו גם מחוץ לאותה חברה). משכך, בוודאי שלא ניתן לומר שהוכח כי הפגיעה בתעסוקתו תהא **ממשית**.

35. כאן אף מצאתי להזכיר את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015), שם נקבעה מעין "**מקבילית כוחות**", כאשר מידת הפגיעה הקונקרטית שהוכחתה נדרשת כתנאי להימנעות מהרשעה תעמוד ביחס ישר לחומרת העבירות המיוחסות לנאשם (והדברים אף נלמדים מהתנאי הדורש קיומו של יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה לבין מידת הפגיעה בנאשם). כלשונו של בית המשפט:

"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

כן ראו דברים דומים שנאמרו בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 **מדינת ישראל נ' פנש ואח'**, (14.06.2016).

36. והנה בענייננו, הנאשם הורשע בביצוע עבירות אלימות חמורות כלפי רעייתו וכלפי ג', בנסיבות אלה, כאמור, היה על הנאשם להוכיח פגיעה **ממשית ומוחשית** בעתידו ובתעסוקתו, וזאת הוא לא עשה. בשולי נקודה זו אשוב ואציין, כי ניתן לראות בדברים הנוגעים לשאלת הנזק הקונקרטי כנאמרים בבחינת למעלה מהצורך. שכן, אף אם אצא מנקודת הנחה שהרשעתו של הנאשם בדין תפגע בתעסוקתו בצורה ממשית, עדיין לא יהיה בכך כדי לשנות ממסקנתי לפיה אין מקום להורות על ביטול ההרשעה. שכן, כאמור, ממילא שוכנעתי כי לא ניתן במקרה זה להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

37. אף שדי היה באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם, פרמטר נוסף שעל בית המשפט לבחון עובר לקבלת החלטה בדבר הרשעת נאשם, כפי שנקבע **בעניין כתב**, הוא יחסו של הנאשם לעבירה, נטילת אחריות לביצועה, והבעת חרטה עליה. בענייננו, אכן מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, עיון בתסקירי שירות המבחן מעלה כי הנאשם מצמצם מאחריותו למעשים ונמנע מלהביע חרטה כנה ואמתית. הדברים אף מלמדים כי הלה לא הפנים עד תום את הפסול שבמעשיו. פרמטרים אלו חשובים בכל מקרה, אולם הם אף מקבלים משנה תוקף עת עסקינן בעבירות אשר בוצעו בתוך התא המשפחתי (הגם אם זה פורק זה מכבר). בנסיבות כגון דא, הרי שעודנו נותר החשש שמא יחזור ויפעל באלימות גם בעתיד. לאור כל האמור, הריני מורה כי **הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה**.

גזירת הדין

38. כעת נותר לגזור את עונשו של הנאשם, ולצורך כך, כמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לגופו של עניין, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי וכי זוהי מעידתו הראשונה של הנאשם. עוד אציין, כי הבאתי בחשבון את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם

ולמשפחתו ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות. בנוסף לאמור, הרי שנתתי דעתי לחלוק הזמן מעת ביצוע העבירות.

39. עוד ולקולא, ניתן להעניק משקל מסוים לעובדה כי הנאשם שהה כמה ימים במעצר מאחורי סורג ובריח ותקופה לא מבוטלת נוספת תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליכי המעצר אינם עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם, יש להניח שהיה בכך כדי להדגיש עבור הנאשם את הפסול שבמעשיו, ואף ניתן לשקול זאת במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

40. לבסוף, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. דא עקא, במקרה הנדון הודאתו של הנאשם איננה מלמדת אודות חרטה כנה וקבלת אחריות של ממש. שכן כאמור, כפי העולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם הביע עמדה קורבנית וצמצם מאחריותו לאירועים שבמוקד כתב האישום המתוקן תוך שהטיל אחריות רבה על המתלוננת (יצוין כי חרף כך, הנאשם לא ביקש באף שלב לחזור בו מהודאתו), תוך ששירות המבחן התרשם כי הוא מתקשה לקחת אחריות על חלקיו התוקפניים, שולל כל התנהלות אלימה ונמנע מלבחון את מאפייני אישיותו ואת התנהלותו שהובילו למצבו הנוכחי וכי עוודנה נשקפת הימנו מסוכנות ברמה בינונית- גבוהה להישנות עבירות. אכן, לא נעלם מעיני, כי בהמשך הדרך הנאשם הביע הסכמתו ליטול חלק בטיפול במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה באשדוד, תוך שהשירות כמו גם הגורמים הטיפולים התרשמו בתחילה כי הלה מונע ממניעים חיצוניים שעניינם הקלה בעונש וכי הוא נמצא בשלב התחלתי ראשוני של הטיפול, ואילו בתסקירו המסכם העריך השירות כי ניכר בנאשם רצון לשתף פעולה. 41. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת כפי שהובאה והובעה בתסקירי שירות המבחן לפיה, לאורך השנים הנאשם נהג לעשות שימוש מופרז ויומיומי באלכוהול, מה שהוביל בין השאר, להתנהגות תוקפנית ואלימה כלפיה. כמו כן, הצביעה המתלוננת בפני השירות על דפוסיו האלימים של הנאשם כלפיה בהיבט הכלכלי, הרגשי והפסיכולוגי. ברי כי שירות המבחן הוא בעל מעמד מיוחד, החב חובת אמון לבית המשפט ותפקידו להביא בפניו את התמונה בכללותה (גם זו המרוחקת מכתב האישום), ובכלל זה את עמדת המתלוננת ואת הנזקים שנגרמו לה (תוך ששירות המבחן לא מחויב למסור את חומר הגלם עליו מבוסס התסקיר). נוכח תפקידו של השירות ותכליתו של התסקיר הנמסר לקראת גזירת הדין, הרי שהכללים החלים על התסקיר אינם כללים רגילים, כי אם בעקר של רלוונטיות המידע שלשמה נערך התסקיר (ר' והשוו רע"פ 488/18 סועאד נ' מדינת ישראל (04.03.2018) וכן - רע"פ 1021/07 פלוני נ' מדינת ישראל (30.12.2009)).

42. לאור כל אלו, בית המשפט לא יעצום עיניו אל מול אותו מידע שנמסר על ידי שירות המבחן מפיה של המתלוננת, ואולם הדבר יילקח בחשבון בהירות הנדרשת, כאשר ברי כי האינטרס של המתלוננת איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא היא- קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור חברתי, המשפחתי והכלכלי (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל, (17.06.2012)). עוד ולמען שלמות התמונה יצוין כי המתלוננת מסרה לשירות המבחן בתסקירו המסכם, כי הנאשם שומר על קשר עם ילדיו, דואג לצרכיהם, יוזם פנאי משותף עמם, משלם מזונות (כולל החוב שהצטבר), תוך שתיארה הטבה משמעותית בהתנהלותו של הנאשם, ומסרה כי אינה חשה כיום מאוימת או מפוחדת הימנו.

43. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילות אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ר' והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 318, 313 (1981); בע"פ 1472/15 שי

שעשוע נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); ברע"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל, (17.12.2013); ברע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013).

44. גם לגופו של עניין, אומר בזהירות הנדרשת, כי המלצה זו איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקירים, ולא כל שכן, עם חומרת העבירות המיוחסות לנאשם. עוד ובהירות הנדרשת אומר כי הראיה לכך ששירות המבחן שם לנגד עיניו במקרה הנדון אך ורק את האינטרס האישי של הנאשם, הינה המלצתו העונשית שמרוחקת מרחק ניכר ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה. קשה להלום פער כגון דא ויש בו משום התעלמות מוחלטת מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).

45. לקולא מצאתי לזקוף את השתתפותו של הנאשם מזה כמה חודשים בהליך טיפולי במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה (החל מדצמבר 2018). מבלי שהתעלמתי מהאמביוולנטיות שעלתה בנוגע לשיתוף הפעולה של הנאשם בטיפול, מצאתי כי ניתן לשקול לזכותו של הנאשם את התמדתו בטיפול במשך כמה חודשים. עוד יצוין, כי משזנח השירות את התרשמותו כי הנאשם סובל מבעיית אלכוהול (שנסמכה על דבריה של המתלוננת) מצאתי לילך בדרך המקלה עם הנאשם לפיה, לא ניתן לזקוף לחובתו כי לא עבר טיפול ייעודי בתחום זה. אם כי ייאמר מיד כי השתתפותו של הנאשם בטיפול במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה מעידה על "ניצני שיקום" בלבד וכי עודנה ארוכה הדרך עד לשיקומו המלא של הנאשם.

46. זאת ועוד, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)).

והרי שגם במקרה שבפניי, עסקין בנאשם שבמשך כשנתיים מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, וכאמור, הנאשם לא השכיל לנצל בצורה מיטבית את ההליך הטיפולי, כך שלא ניתן לומר כי שיקומו, יצדיק סטייה ממתחמי העונש שקבעתי לעיל. זאת ועוד וכידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מאסר בפועל (ולו לריצוי בעבודות שירות) (ר' והשוו: רע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015)).

47. ודוק, בעובדה שהנאשם גילה "ניצני שיקום" יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו, אולם הדבר יעשה במסגרת גדריו של מתחם העונש ההולם. לשון אחר, אלמלא תחילתו של שיקום, כי אז בית המשפט היה גוזר עליו עונש שלא מצוי בתחתית המתחם, כאשר משמעות הדברים היא שליחתו לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריה. במקרה הנדון, העובדה שהנאשם החל להירתם להליך טיפולי, תביא לגזירת עונשו בתחתית המתחם, קרי מאסר לריצוי בעבודות שירות, והרי שהמדובר בהקלה ממשית בעונש שיושת.

48. אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי ואולם, באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, מצד אחד; ובהתחשב בגילו ובמצבו הבריאותי (נ/1), בהיותו חף מהרשעות קודמות, ולעוצמתו של השיקום מצד שני, הרי שמצאתי להשית עליו עונש המצוי ברף הנמוך של המתחם אשר נקבע על ידי.

49. לצד האמור, מצאתי להדגיש בפניו של הנאשם כי ההליך הטיפולי נועד בראש ובראשונה לשרת את טובתו שלו, וכי ככל שלא יתמיד בהליך, וחלילה ישוב לסורו, הרי שטוב שידע כי לא יזכה להתחשבות נוספת מצדו של בית המשפט. מן הראוי שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא ימנע מאלימות בזכות ההליך הטיפולי

שעבר, אולי יעשה כן מאימת הדין.

50. מכל המקובץ לעיל, אני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי המעצר.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 10.04.2019, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 02.06.2019, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה במע"ש אשדוד, ברח' היהלומים 1 באשדוד בימים א'-ה', על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין- והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר. מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש. העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירת איומים.

ד. פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלוננת, ע"ת/2.

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליכי המעצר מושא תיק זה והיתרה תשולם ב- 3 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 90 יום מהיום. ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה, אזי הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 02.10.2019. מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע עבירה מן העבירות בהן הורשע, וזאת במשך שנתיים מהיום. לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ו. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן. העתק ההחלטה לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ט, 17 אפריל 2019, במעמד הצדדים.

ב"כ המאשימה:

אבקש עיכוב ביצוע רכיב עבודות השירות בגזר הדין למשך 45 ימים, לצורך שקילת הגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי. ככל שתתקבל החלטה כי לא יוגש ערעור, אודיע לביהמ"ש.

ב"כ הנאשם:

משאיר לשיקול דעת ביהמ"ש.

אבקש להחזיר את רובה הצעצוע לנאשם. לא ברורה לי בקשת המאשימה.

ב"כ המאשימה:

אותו "צעצוע" שהינו רובה אוויר למיטב ידיעתי מצריך אישור החזקה. לא כל אחד יכול לרכוש רובה אוויר. ככל שאלו פני הדברים והנאשם יציג אישור על החזקה אנו לא נתנגד.

ב"כ הנאשם:

זה לא נכון. מדובר ברובה צבע.

ב"כ המאשימה:

לאחר מחשבה נוספת ושיחה עם חברי, נבקש להשמיד אך ורק את שקית הסם. יתר המוצגים יושבו לבעליהם.

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה להגיש ערעור על רכיב עונש עבודות השירות בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עונש המאסר בעבודות השירות למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט המאשימה שלא לערער על רכיב עבודות השירות בגזר הדין, תודיע על כך מידית לב"כ הנאשם ולביהמ"ש.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג: שקית סמים, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

ניתנה והודעה היום י"ב ניסן תשע"ט, 17/04/2019 במעמד
הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה